

ВЪЛКЪ И ОВЦА

БАСНЯ

Въ една снѣжна зимна нощъ, когато вълцитѣ били готови да изядатъ и опашкитѣ си отъ гладъ, вълкъ и овца се разговаряли. Разбира се, вълкътъ билъ отвѣнъ, а овцата — вжтре въ кошарата.

— Излѣзъ, овчице, — говорилъ сладко, сладко вълкътъ, — защо търпишъ господството на овчаря? Той дои всѣка сутринъ млѣкото ти, стриже всѣка пролѣтъ вълната

ти и въ края на краищата те изяжда.

— Но той се грижи за мене, — отвърнала овцата.

— Пфу, какво овчедушие! Ела съ мене въ гората. Тамъ ние не ще имаме нужда отъ ничии грижи, а горди и смѣли

сами ще изкарваме прехраната си. Дори — о, ти ще видишъ! — ще задаваме страхъ на овчаря и неговитѣ вѣрни псета.

Помислила овцата, помислила (колкото овца може да мисли, разбира се), подвоумила

се за минутка, две, па излѣзла.

И тръгнали вълкътъ и овцата къмъ гората.

Тукъ вълкътъ застаналъ предъ овцата, изсмѣлъ се хищно и рекълъ презрително:

— Овца! — И я изялъ.

Николай Фолъ

ОРЕЛЪ И ЗМИЯ

БАСНЯ

— Искамъ да ме издигнешъ високо, до облацитѣ, — говорѣла веднажъ змията на орела. — Издигни ме тамъ горе до слънцето. И като погледна отъ толкова високо на дребнитѣ

земни суетни и ежби сърдцето ми ще се облагороди, като твоето. Повѣрвай ми, азъ искамъ да стана добра...

Орелътъ отвърналъ съ недовѣрие: